

nogen ny Byrde, idet ethvert Adkomst-dokument allerede nu, forinden Tinglæsningen kan finde Sted, maa forevises paa vedkommende Oppebørselsstue for at forsynes med den i Plakat af 12. Januar 1820 paabudte Paategning om, at de forfaldne Skatter, som hvile paa Ejendommen, ere betalte.

I § 1 i Loven af 11. Maj 1897 fandtes en Bestemmelse om, at Amtstuerne ikke i deres Bøger maa aabne nogen ny Skattekonto, førend behørigt attesteret og tinglæst Skøde forevises, og Bestemmelserne i Plakat af 21. April 1848 ere iagttagne. Da Amtstuerne imidlertid nu maa indrette deres Skatteopkrævning efter de fra Vurderingsformændene modtagne Fortegnelser over Vurderingerne til Ejendomsskyld, i hvilke hyppigt en Del af en Ejendom, som er i særskilt Brug, er særligt vurderet til Ejendomsskyld, uden at vedkommende Bruger har tinglæst Adkomst paa denne Del, har man i Samstemning med Finansministeriet ment at kunne lade denne Bestemmelse udgaa, saa meget mere som Kontrollen med, at Udstykningslovgivningen overholdes, er tilstrækkelig effektiv ved de foran foreskrevne Paategninger paa Skøderne forinden deres Tinglæsning.

I Loven af 1897 var i den tilsvarende Paragraf udtalt, at Plakaten af 21. April 1847 angaaende Kontrakter, hvorved Brugen af Parceller af Landejendomme overdrages for en længere Tid end 50 Aar, fremdeles forbliver ved Magt, det vil sige, at en saadan Overdragelse kun skal have Retsgyldighed, naar Parcellen under lagttagelse af Udstykningslovgivningens Forskrifter er bleven skilt fra den Ejendom, af hvilken den udgør en Del. Plakaten af 21. April 1847 undtager dog fra dette Forbud de Overdragelser, der finde Sted ved Livsfæste. Dele af en Landejendom kan altsaa nu efter at Forordningen af 25. Juni 1810 er blevet hævet ved Loven af 11. Maj 1897 gives i Fæste, uden at Lovgivningens Regler om Udstykning behøver at iagttages. Da Fæste hyppig vil blive fortsat fra en Bruger til en anden, saaledes at det bortfæstede Areal faktisk bliver skilt fra den eller de Ejendomme, hvortil det har henhørt, og da Fæste, der vel efter sit Begreb er en Brugsoverdragelse paa ikke bestemt Tid, dog som Regel strækker sig over et længere Tidsrum og hyppig over 50 Aar, maa det formentlig anses som mest stemmende med Udstykningslovgivningens Formaal, at der paa det heromhandlede Omraade kommer til at gælde de samme Regler for Fæste som

der hidtil har været gældende for Brugs-overdragelser paa længere bestemt Aaremaal, og som der er fuld Føje til ogsaa fremtidig at opretholde for ikke at bringe Uorden i Matrikulens Dokumenter. En hertil sigtende Bestemmelse er derfor optaget i Lovforslaget og som denne er redigeret, vil Plakat af 21. April 1847 være at ophæve, jfr. Lovforslagets § 31.

Til § 2.

Medens en Hovedgaard efter Loven af 1897 ved Udstykning ikke maatte nedbringes under 60 Tdr. Land boniteret Maal, foreslaas denne Grænse nu sat til 50 Tdr. Land boniteret Maal. Definitionen af, hvilke Ejendomme der med Hensyn til Udstykning skulle anses som Hovedgaarde, er den samme som i Loven af 11. Maj 1897.

Med Hensyn til Selvejerbøndergaarde er Størrelsen af den Hovedparcel, der ved Udstykning skal blive tilbage, ligesom i Loven af 1897 gjort afhængig af Gaardens Beskaffenhed, saaledes som denne er udtrykt ved Forholdet mellem Gaardens Hartkorn og dens Areal og i Loven af 1897 vare Gaardene efter dette Forhold delte i 3 Klasser. Medens denne Lov for Hovedgaardenes Vedkommende bestemte, at Spørgsmaalet om en Gaard skulde regnes som Hovedgaard eller ikke blandt andet var afhængigt af, om Gaarden ved Lovens Ikrafttræden havde et Tiliggende af mindst 60 Tdr. Land boniteret Maal, fandtes der ikke i denne Lov nogen tilsvarende Bestemmelse om, at Spørgsmaalet om, til hvilken Klasse en Selvejerbøndergaard hører, skal afgøres efter Tilstanden paa det Tidspunkt, da Loven af 11. Maj 1897 traadte i Kraft, og det maatte derfor snarest antages, at Spørgsmaalet maatte afgøres efter Forholdet, saaledes som dette var, hver Gang Gaarden skulde udstykkes. Følgen heraf har været, at en Gaard ved Udstykning — virkelig eller kun pro forma — har kunnet bringes fra en Klasse til en anden. Hører der saaledes til en Bondegaard baade god og daarlig Jord, kunde man ved at fraskille en Del af den gode Jord bringe Hovedparcellen ned i en lavere Klasse, og paa den Maade opnaa større Udstykningsfrihed. Dette Forhold er ikke heldigt, og det foreslaas derfor, at Spørgsmaalet om, til hvilken Klasse en Gaard hører, skal afgøres en Gang for alle for hver Gaard efter Tilstanden, saaledes som denne er paa det Tidspunkt, da Loven træder i Kraft.